

ת"פ 51789/10 - מדינת ישראל נגד יהודה לוי - בעצמו

בית משפט השלום הראשון לציון

ת"פ 20-10-51789 מדינת ישראל נ' לוי
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ארץ נוריאל

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ, עוז אלכס קפאייב - משרד
החקלאות
נגד
יהודה לוי - בעצמו
הנאשם

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, אני מודיע כי החלטתי,
לזכות את הנאשם מהמת הספק.

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירות של החזקת בעל חיים מבלי לספק לו את צורכי מחיתו, לדאוג לבリアותו ולמנוע התעללות בו בגין סעיף 2א**1** יחד עם סעיף 17(ב) בחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים, התשנ"ד-1994) (להלן: "החוק"); החזקת בעל חיים חוללה וסובבל מבלי לספק לו במשך זמן סביר טיפול הולם לשם ריפוי או הקלה סבלו בגין **תקנה 7(א)** יחד עם **תקנה 39(א)** בתקנות צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשס"ט-2009 (להלן: "התקנות").

על פי האמור בכתב האישום, במהלך תקופה של כחודש ועד ליום 10.5.19, החזיק הנאשם באורווה ברעננה סיחה בצלע אפור הנושא שכב מס' 953010003213387 (להלן: "הסיחה"). במהלך תקופה זו, החזיק הנאשם את הסיחה כשהיא צולעת וסובלת מפצע פתוחה ברגלה האחורי, המגיע עד לעצם, וכל זאת מבלי לספק לה טיפול רפואי כלשהו לשם ריפוי או לשם הקלה סבלה ואף לא הביאה בפני רופא וטרינר לשם בדיקתה.

3. ביום 10.5.19 נמצאה הסיחה כשהיא מוטלת על הכביש, והיא הועברה לטיפול מציל חיים ושיקום במכון מגן. במשיו ובמחדייו האמורים לעיל, כך נטען, החזיק הנאשם את הסוסה מבלי לספק לה את צורci מחיתה ומבל'i ליתן לה טיפול הולם לשם ריפוי.

4. כבר עתה, עיר כי כתב האישום כפי שנוסח, עלול להטעות ויש בו כשלעצמו כדי ללמד על כי המאשימה לא הייתה ערוה כלל ועיקר להתרחשותם של אירועים שונים דומים בסמוך למועד הרלוונטי. כך למשל, כונתה הסיחה,

עמוד 1

"סופה" וכן נמנעה המשימה מلتאר הימצאותם של בעלי חיים נוספים באירועים סמוכים.

5. הנאשם הכחיש את העובדות והעבירות המוחשיות לו ואישר כי היה בעליה של סיהה שעקבותיה אבדו אך לא זו שנטפה והרלוונטיות לכתב האישום. לדבריו, כעבור מספר ימים נמצאה הסיהה שלו וזרה לרשותו.
6. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלת זהות הסיהה הפצואה, צו שהייתה במועד הרלוונטי בנסיבות הנאשם.

פרשת תביעה

7. לביקשת הנאשם אשר לא היה מיוצג, זומנו כל עדי התביעה.
8. במסגרת פרשת התביעה העיד החוקר מר יצחק מישיב (להלן: "מישיב"), רץ בכיר ביחידת פיזוח במשרד החקלאות. בחקירהו אישר מישיב כי לא הגיע לפני הנאשם במהלך החקירה תגנות של הסיהה מאחר ולא היו תגנות בידו. משנשאל מישיב כיצד יכול היה לקבוע שמדובר באותה סיהה ענה: **"לא קבוצתי שהוא שלך, רק שאלתי"** (ר' פרוטוקול, עמ' 5, ש' 26).
9. באמצעות מישיב הוגשה הודעת הנאשם מיום 19.5.19 (**ת/1**) ותעודת נכה של הנאשם (**ת/2**).
- משיב מסר כי באירוע הרלוונטי היו מעורבים שלושה סוסים בלבד (**ת/1**). נכון כך ומאחר והנאשם בחקירהו מסר כי הסיהה שלו ובאירוע זה הייתה מעורבת סיהה אחת בלבד, אישר מישיב כי נקודת המוצא שלו הייתה, שהסיהה הפצואה היא של הנאשם (**ת/1**, עמ' 2, ש' 23).
10. האם נקודת המוצא של החוקר בתיק הייתה מבוססת ונכונה? מסתבר שלא.
11. הנאשם מסר בהודעתו **ת/1** כי רכש את הסיהה מאדם בשם "אברטצי" ובמועד הרכישה היה לה חתך קטן ברגל. לדבריו, טיפול בה באמצעות פולידין וספרוי יוד (ר' **ת/1**, ש' 29 ו-39). אותו אברטצי לא נבדק אף לא העיד בבית המשפט. הימנעות היחידה החוקרת מלקבל את גרטתו ולבדוק אמיתות תוכנה, מהוות מחדל של ממש.
12. העיד ד"ר אהרון (רונו) וילדר (להלן: "ד"ר וילדר"), מנהל השירות הווטרינרי. ד"ר וילדר תיאר בעדותו שני אירועים שהתרחשו בסמיכות זמניות. באירוע אחד נלכדו שני סוסים ובאירוע אחר נלכדו סוס, סיהה וחמורו:
"מאחר ומצאתו שחלק מהסוסים פצועים ביקשתי עוזרתה של רופאת הסוסים במשרד החקלאות ובדיקת המסמכים. בשני האירועים הללו הסוסים נמצאו פצועים, סוס אחד עם לסת עקומה ועוד סוסה עם חתך ברגל" (ראה פרוטוקול, עמ' 8, ש' 11-9).
13. ד"ר וילדר מסר בעדותו כי באותו היום התקשר אליו הנאשם ובקש לדעת פרטים על הסוסים. יומיים לאחר מכן, התיצב הנאשם במשרד, **יחד עם אדם נוסף שטען שהסיהה שיכת לו** (ר' פרוטוקול, עמ' 8, ש' 15-12). כשנשאל ד"ר וילדר על פרטים מזהים ופרטיים של בעלי החיים הרלוונטיים, מסר כי הסיהה שיכת לאדם הנוסף ואיilo הסוסה הפצואה שיכת לנאשם והוא סיפר כי הסוסה הייתה פצועה ואילו הסיהה הייתה בריאה, וככלשונו:
- "באותו יום מר לו התקשר אליו ושאל אותו על הסוסים, אמרתי לו שכן, הוא אמר אז תעשו עם הסוסים מה שבא לכם. יומיים לאחר מכן, ב-12.5.19 הוא התיצב במשרד ביחד**

עם אדם נוסף, הבן אדם טען שהסימחה היא שלו..." (ר' פרוטוקול, עמ' 8, ש' 15-13).
וכן: "ממה שאינו זוכר הוא נכנס למשרד שלי ביחד עם אדם נוסף, אני לא זוכר את שמו,
הבן אדם טען שהסימחה שלו ושהסוסה הפצואה היא שלו- של מר יהודה לוי" (ר' פרוטוקול,
עמ' 9, ש' 19-18).

14. על הפגישה שנערכה ביןו לבין הנאשם ואדם הנוסף מסר ד"ר וילדר כי התיצבו במשרדו הנאשם ושמעון אטיאס.
הנายน ביקש לקבל את הסוסים לחזקתו.

אדם בשם שמעון אטיאס לא נחקר ולא העיד בבית המשפט. הימנענות היחידה החוקרת מלקבן גרטשו ולבדוק אמיתיות תוכנה מהוועה מחדל נוסף של ממש.

15. לדברי ד"ר וילדר עולה כאמור כי מעורב אדם אחר נוסף (למעט שמעון אטיאס). אותו אדם נוסף לא נחקר ולא העיד בתיק שלפני. לא הוציאו פעולות חקירה שנעודו לבחון מי הוא אותו אדם שטען שהסימחה שלו ואף לא פעולות שמטרתן לאתרו ולחקרו.

16. באמצעות ד"ר וילדר הוגש ארבע תמונות (**ת/3**). לדבריו, היה זה הוא שצילם את התמונות. **"של الرجل ושל הסוס"** (פרוטוקול, עמ' 9, ש' 31). ד"ר וילדר מסר כי אינו זוכר באיזו סוסה מדובר או כיצד נראה לךך כי אין מדובר באירוע היחיד. לדבריו, הנאשם הוודה בפניו שהסוסה עם הרجل הפצואה שלו (ר' פרוטוקול, עמ' 10, ש' 9-10). זה המקום לציין כי התמונות שצולמו (**ת/3**) לא תיעדו את הסוסים אלא אף חלקים מאברי גופם כך שלא ניתן להזות על פי התמונות האם הסוסה הפצואה היא סימחה, ואם כן, האם זו הסימחה נשוא כתוב האישום.

17. ד"ר וילדר נשאל על ידי בית המשפט האם הייתה זו סוסה או סימחה והשיב כי מדובר באירוע משנת 2019 ואינו יכול לומר אם הייתה זו סוסה או סימחה, אך הוא זוכר את הנסיבות. עם זאת, הצבע על **ת/3** (תמונה מספר 1) ומסר שהסימחה הפצואה ברجل היא זו המתועדת בתמונה זו.

18. בחקירהו הנגדית משהותח בו כי אין קשר בין התמונה לבין הסוסה השיכת לנายน השיב:

**"לגביה הסוס הזה אני לא יודע אם שלן או לא, זה אחד מהסתומים שנפתחו ב- 19.10.5.19
עליו לא מדובר פה, אתה הזדהת לגביה הסוס עם الرجل הפצואה"** (ר' פרוטוקול, עמ' 14,
ש' 8-7).

תשובותיו של ד"ר וילדר בסוגיה זו לא היו חד משמעיות אלא מהוססות וסתרו תשיבות קודמות שמסר, ובכל מקרה אין בהן כדי לבסס חזקה או בעלות של הנאשם על מי מהסתומים.

19. הנאשם הפנה את ד"ר וילדר לתמונה מספר 2 (בת/3) ושאל איך הסוס בתמונה קשור אליו ובפרט שמסר כי נעלם לו סוס בצבוע אפור ולא סוס בצבוע לבן:

**"אלו תמונות מאותם אירוע. אתה זה שזיהית את הסוס... אם בן אדם מתקשר אליו
ואומר שלכדתי את הסוסים שלו והוא יודע להגיד שאתה הסוס עט פצעים ברجل, זה
סוג של זיהוי מבחنتי. אני לא ביצעת את החקירה"** (ר' פרוטוקול, עמ' 14, ש' 12-11).

20. כאשר נשאל ד"ר וילדר ב"רחל בתר הקטנה" האם תמונה מספר 2 מתעדת את הסוסה הפצואה זו המפורטת
עמוד 3

בעובדות כתוב האישום השיב: "**לא בטוח, לא**" (ר' פרוטוקול, עמ' 14, ש' 21-20).

21. בחקירה החזרת התבקש ד"ר וילדר לבסס מסקנותו בדבר היותו של הנאשם בעלייה של סוסה מסוימת והшиб "אני לא קבעתי של מי הסוס כן או לא". העד הופנה לתמונה מספר 1 ונשאל האם מדובר בסיחה או סוסה? והшиб "לפי דעתך סוסה" (ר' פרוטוקול, עמ' 15, ש' 4-2).

22. העיד עד הتبיעה, ד"ר עמוס קול (להלן: "**ד"ר קול**"), וטרינר. בחקירה הראשית מסר כי באירוע הרלוונטי היו מעורבים שלושה סוסים שנאספו מהשדות:

"אני זכר סיחה בת חצי שנה אפורה עם פצע ברגל שמאל, לא דורכת עליה. אני זכר סוס זכר חום עם איזושהי בעיה בחלק הקדמי של הפה. ועודஇז סוסה אם אני לא טועה" (ר' פרוטוקול, עמ' 16, ש' 8-6).

23. ד"ר קול מסר שהגיע לאירוע, הבחן בסיחה בצבע אפור עם פצע שאיןו טרי. אותה סיחה קיבלה טיפול בשטח הכלול בחישה, טיפול אנטיביוטי ולאחר מכן הופנתה למתיקן מוגן של משרד החקלאות.

24. ד"ר קול זיהה את הסוסה האפורה בתמונה מספר 1 (**ת/3**). לשאלת בית המשפט אם מדובר בתמונה של סוסה ולא סיחה, השיב:

"על בסיס התמונה זו אין אפשר להחליט... קודם כל רואים את الرجل של הסוסה ואי אפשר להעריך את הגיל והגובה, הרי להעריך גודל של סוס זה לפי השינויים. כך שאני לא ידוע על בסיס מה מישוה יכול להגיד שהוא סוסה ולא סיחה ולהעריך אפילו בצורה נשנה ביותר את הגיל" (ר' פרוטוקול, עמ' 16, ש' 25-29).

25. ד"ר קול מסר שאינו יכול להעריך במדויק את מועד הפציעה, אך סביר להניח כי נגרמה מספר ימים בודדים עברו ליכולת הסוסה (בעוד עובדות כתוב האישום מתיחסות לפרק זמן שונה וממושך)...

26. משהותחו בפניו דבריו עד הتبיעה ד"ר וילדר על קיומו של אירוע נוספת, ענה:

"אני לא ידוע להגיד על איזה אירוע מדובר, מה הקשר בין שלושת האירועים לצורן העניין. האירוע שאינו מדובר עליו או האירועים שהעד הקודם דבר אליו, אם מדובר באותום אירועים או אירועים נפרדים. לי הגיעו לאירוע ספציפי, שלושת הסוסים היו באותו מקום. אני לא ידוע מאייפה הם הגיעו קודם, אם רצוי על כביש או ליד בית העלמין, אני באתי, ראתי את הסוסים וטיפלתי בהם. יכול להיות שאחד מפה, שניים מהם. **באמת שאין לא ידוע**" (ר' פרוטוקול, עמ' 18, ש' 23-16).

27. ד"ר קול מסר כי היה זה הוא שהשתיל שבב גופה של הסוסה האפורה (ר' פרוטוקול, עמ' 16, ש' 19-18).

28. העובדה שהשבד הושתל לסיחה לאחר האירוע, אינה מאפשרת לקבוע כעתרת המאשימה שמדובר במקרה בו איתה בבעלות הנאשם.

פרשנת הגנה

29. הנאשם העיד להגנתו. לטענותו, הסיכחה שנמצאה אינה שיכת לו.

30. בחקירהתו מסר:

"הסיכחה לא שיכת לי. אני לא יודע למי היא שיכת, הם צריכים לברר למי היא שיכת. נכון - נעלמה לי סיכחה. אני הגעתו בצורה עצמאית למחלקה הוטרינרית בבית דין. נחקרתי, לא ראיתי לי תמונות, דיברו איתי על סיכחה. אמרתי נכון - נעלמה לי סיכחה ואני חשב שהיא שיכת לי אבל לא ראיתי בהמה מדובר, לא ראיתי. אחרי חדש וחצי התקשרו אליו אמרו לי שלום, הסיכחה שלך נמצאה תבוא לךחת אותה. אני אמרתי שלום, אני מצאתי את הסיכחה שלי וזה שאצלכם אינה שלי" (ר' פרוטוקול, עמ' 19, ש' 21-26).

31. הوطחו בו בחקירהתו הנגדית קטעים מהודעתו ת/1 מהם עולה לכואורה שהסיכחה הפצועה בבעלותו:
"נכון, אבל לא זו. הייתה לי סיכחה אחת, אני קניתי ארבעה ימים לפני כן סיכחה. היית אווהב לknות סוסים חלשים ולוועות אותם בריאות"

כשנשאל ממי רכש את הסיכחה, השיב:

"רכשתי מאברנץ, לא ממשו עצמו, יש בלוד מקום שיש שם אדם בשם אברנץ שהוא מתעסק בסוסים, כל הסוחרים בארץ מגיעים אליו. היה סוחר מחוץ לתחום שלו עם סיכחה ירודה ושפוחףפה ברגל. הגיעו למקום זהה והטסה הזו הייתה שם מחוץ לתחום וזה קניתי אותה ב- 1,500 ₪ והבאתי אותה לרעננה, היא נעלמה לי אחרי יום או יומיים. אני שמעתי שתפסו סוסים ולכך התקשרתי לローン. אני טוענתי שנעלמה לי סיכחה שהיא פצועה" (ר' פרוטוקול, עמ' 20, ש' 21-12).

32. כזכור, מאברנץ לא העיד בבית המשפט ועודתו זו של הנאשם לא נסתירה. כשהנשאל הנאשם האם קנה סוסה פצועה ברגל, הצבע על הירק למללה, ולא על מקום הפצעה המתווד בתמונות. לדבריו:

"לא ידעת מה מדובר ומה נתפס ואם זה שייך לי או לא. אני מצאתי את הסיכחה שלי שלושה או ארבעה ימים אחרי. מצאתי את הסיכחה שלי אחרי כמה ימים. כשהתקשרו אליו ואמרו לי בו תיקח את הסיכחה, אמרתי שאתה הסיכחה שלי מצאתי" (ר' פרוטוקול, עמ' 21, ש' 1-3).

33. הנאשם אישר שהגיע בקשה לשחרור הסוסה ממתיקן מוגן, המספר סומן - **ת/4**.

34. עיון במסמך מלמד כי ביום 19.5.19 הנאשם ביקש לשחרר את הסוסה שהועברה בתאריך 10.5.19 ושיכת לו. עוד ציין הנאשם על גבי ת/4 כי הוא מתחייב לתת כל טיפול רפואי שנדרש ולשלם את כל ההוצאות הכספיות הנדרשות. משהוותח בנאשם על ידי ב"כ המשימה כי עצם פניו לחייבו לקבל לחזקתו את הסוסה מלבד שמדובר סיכחה שיכת לו, השיב: **"נכון, אבל לא זו"** (ר' פרוטוקול, עמ' 20, ש' 11-12).

35. כשהנשאל הנאשם בחקירהתו הנגדית מודיע הגיע בקשה תשעה ימים לאחר האירוע, זאת לאחר שמסר שמצא את הסיכחה שלו כ - 3 - 4 ימים לאחר מכן, השיב: **"יכול להיות שהתבלבלתי בתאריכים"; "כן הגשתי בקשה והגעתי**

בצורה עצמאית כי נעלמה לי סiyaha ולא מצאתי אותה, כשנו אליו ואמרו לי שמצאו את הסosa טענתי
שהיא לא שיכת לי. מצאתי את הסosa שלי. אז טעתי يوم אחריו או יומיים אחריו" (ר' פרוטוקול עמ' 21, ש' 22-28).

36. טענות זו של הנאשם לפיה "התבלבל" בתאריכים, מעוררת תהיות. עם זאת, משך הזמן הקצר שחלף בין מציאת הסiyaha, על פי הנטען, לבין מועד שליחת ת/4 מחזק את גרסתו של הנאשם ומבהיר וזו לא נסתרה הרינה לאמזהה.

מצאים ומסקנות

37. סעיף 2א1 לחוק צער בעלי חיים יחד עם סעיף 17 (ב) קובע כי על המחזיק בבעל חיים לספק לו את צורכי מחייתו, לדאוג לבריאותו ולמנוע התעללות בו. כמו כן, בעל חיים שנייה חוליה וסובל על המחזיק לספק לו בתוך זמן סביר טיפול הולם לשם ריפויו או הקלה על סבלו.

38. זירת המחלוקת בתיק שלפני נוגעת לשאלת זההysiha הפצועה צו שהייתה במועד הרלוונטי בבעלות הנאשם.

39. מראיות שהובאו לפני נותר כי ספק שמא אותה סiyaha פצועה היא צו שהייתה בבעלות הנאשם במועד הרלוונטי.

40. לאחר ששמעתי את עדי התביעה והנאם והתרשםתי מהם ולאחר שעינתי בפרוטוקול הדיון ובמוצגים שהוגשו לתיק בית המשפט, אני קובע כי אשפטו של הנאשם לא הוכחה מעבר לספק סביר, ועל כן אני מורה על זיכוי מהעבירות המיחסות לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

41. התרשםתי כי ליבת עדותו של הנאשם אשר לנسبות האירוע מהימנה והסבירו כמו גם טענותיו, לא נסתרו.

42. זיכוי של הנאשם מתחייב נוכח הספק שנותר כי שמאysiha הפצועה המתוארת בכתב האישום היא אותה סiyaha שהייתה בבעלות הנאשם.

43. גרסת עדי התביעה לא הייתה קוורנטית, או עקבית ואני אחידה. בעניין זה, אפנה לחקירותו של משיך אשר מסר כי מדובר היה באירוע אחד בו היו מעורבים שלושה סוסים בלבד, אל מול עדותם הברורה של ד"ר וילדר שמסר שהיו שני אירועים שהתרחשו בסמיכות זמניות. באירוע אחד בלבד שני סוסים וsiyaha ובאירוע אחר נלכדו סוס, siyaha וחמור. משכך, עדותם של עדי התביעה אינה מתישבת עם כלל הראיות והנסיבות. הסתירות בין הגרסאות, יש בהן כשלעצמה, כדי ללמד על קיומו של ספק סביר.

44. מנגד, גרסתו של הנאשם שנשמעה לפני, על אף בקיומים שנתגלו בה, לא נסתרה בנקודות מהותיות.

45. סעיף 3כ בחוק העונשין קובע כי **"לא ישא אדם באחריות פלילתית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר"**. בעניין זה, אפנה לדבריה של כב' השופטת פרוקצ'יה:

"הוכיחה להוכיח אשמה פלילתית מעבר לספק סביר נגזרת מעקרונות חוקתיים של חופש האדם והגנה על חיורתו האישית מפני מעצר ומסר ומפני פגעה בכבודו כאדם. משתלבת בכך חזקת החפות, ממנה נגזר העקרון כי אין להרשיע אדם כאשר נותר ספק סביר באשפטו. חזקת החפות היא חזקה ראייתית, המחייבת זיכוי הנאשם מקום שלא הובאו ראיות מספיקות לאשפטו. יסוד הספק הסביר עוסק בשאלת דיון ומשקלן של

הריאות המפלילות, והוא העונה לשאלת האם הופרכה חזקת החפות, אם לאו. ככלה, חזקת החפות ועקרון הספק הסביר הם מושגים המשפטיים זה את זה. הנטול להוכיח אשמה פלילתית מעבר לספק סביר הוא אמצעי בעל חשיבות עליונה בהתמודדות מפני הרשות שווה שישודן בטעות עובדתית. ... העיקרון לפיו עדיף שהלך רשות חופשי משוכאי יורשע שלא כדי לעמוד בסיסו אמת המידה של הספק הסביר".

מחגלי חקירה

46. בתייק זה קיימים מחגלי חקירה ממשמעותיים ורבים.
47. בכלל, העיקרון המנחה הוא: "**מטרת החקירה המשפטית אינה מציאת ראיות להרשעתו של החשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזכותו של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו**" (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (2) 466, 472 (1981)).
48. בבאו של בית המשפט לבחון קיום של מחגלי חקירה ומשמעותם יש לבחון את המארג הריאיטי הקיים של עצם. בכלל: "**מחגלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזכותו של הנאשם**" (ע"פ 3090/11 ענתבאוי נ' מ"י 12.10.18). במידה והמארג הריאיטי מספק תשתיות מספקת להוכיח אשמה יכול ויורשע נאשם בפלילים על אף קיומם של המחדלים. עם זאת יש לבחון אם המחדלים הנטען חמורים במידה "**המעוררת חשש שהגנת הנאשם קופחה**". בדיקה זו נעשית תוך שקלול המחדלים הנטען על רקע התשתיות הריאיטית שהונחה לפני בית המשפט.

49. במקרה שלפני אני קובע כי המאשימה לא בדקה כלל את טענותיו של הנאשם ונמנעה מלבחון ראיות שהונחו לפתחה. במצב דברים זה, כך נקבע בפסקה:
- "כאשר 'חסרה' ראייה כאמור לתביעה - נזקף ה'**מחלל החקירתי**' לחובתה, שעה שנערן מazon הריאות ונדונה השאלה האם הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהuderה של ראייה 'חסר' להגנה, תוכל זו להצביע על ה'**מחלל'** כשייקול בדבר קיומה של ה'**אפשרות**' הנטען על ידה, הכול בהתאם לנטיות המוחדות של העניין הנדון..." מהאמור עולה, כי על מחגלי החקירה להימدد בדרך כלל במישור הריאיטי... עוד קבעה הפסקה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את ראייה המקסימלית, אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה בראיה מספקת", ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טוביה הימנה'... וגם אם יכולה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזכותו הנאשם, אם בריאות שהוצעו יש די להרשעה מעבר לספק סביר".
50. הפסקה הcritica בקיום של מקרים בהם כמות מחגלי החקירה ועוצמתם, הביאה לקיומו של ספק סביר (ע"פ 3947/12 סאלח נ' מ"י 13.1.21):

"**כיוון שמחגלי התביעה היזקו לנאים, התביעה היא ש策ירה לשאת במחירות הריאיטי;** משמע שבית המשפט יניח, כי אילו ה壯בעה פועלות החקירה במלואה, הייתה מביאה לממצא המיטיב ביותר עם הנאשם: "**אם החקירה אינה צו (ראיה) ויש בה מחדלים או**

**חסרים...התוצאה האופרטיבית תהיה ביצירת הנחה שאלמלא המחדל תוצאה הבדיקה
היתה לטובת הנאשם".**

51. במקורה שלפני הובאו לידיות היחידה החקירה שמות של מעורבים היכולים לשפוך או על טענות ההגנה ואולם המאשימה בחרה שלא לעשות דבר. מסכת הראיות לכואורה שהוצגה אינה מספקת להרשעת הנאשם והספק הסביר נותר על כנו:

"**המסלול "הטבעי" להתמודדות עם מחדלי חקירה, כפי שעולה מפסק דין של בית משפט זה, היא באמצעות הצבת ה-'אין', לצד ה-'יש', כלומר: הערכת משקלה היפותטי של הראייה שלא נאספה, לעומת מכלול הראיות הקיימים... כאשר מגיע בית המשפט למסקנה כי חרף הראיות שנאספו, ואשר מצביעות לכואורה על אשמת הנאשם, קיימת עדין אפשרות כי הראייה שלא נאספה הייתה מעלה ספק סביר באשמו - או אז הדיון הוא שיש להורות על זיכוי מחמת הספק (ראו: ע' פ 3/0310596 בשירוב נ' מדינת ישראל).**

52. רשות מחדלי החקירה בתיק זה ארוכה ומשמעותית: לא הוצאה לנאים במהלך חקירתו, תמונה של הסיחה; התמונות שצולמו והוגשו לבית משפט תיעדו חלקו גפים של בעלי חיים אך לא את בעל החי עצמו; לא נחקרו מעורבים לרלוונטיים; לא נבדקו טענות הנאשם ולא נעשה דבר וחצי דבר על מנת לאשר או להזיז גרסת הנאשם.

53._CIDOU, החובה לחקירתו וזמןנו של עד רלוונטי מונחת לפתחה של המאשימה, שלא עשתה כן ולא נטען כי הדבר דרש מאיצים מיוחדים, אין למאשימה אלא להלן על עצמה. הנחת היסוד במשפט פלילי היא כי גרסתו של העד החסר הייתה מטيبة את מצבו המשפטי של הנאשם.

54. הנאשם צבע על זהות האדם ממנו רכש את הסיחה ומועד רכישת הסיחה. טענה זו לא נבדקה ומכאן כי לא הזימה טענותו של הנאשם לפיה מדובר בסוסים/סיחים שונים.

55. לא זו אף זו, הנאשם התייצב במשרדו של ד"ר וילדר עם אדם נוסף שטען כי הוא זה הבעלים של הסיחה. אדם זה לא נחקר כלל. מדובר במחדל של ממש המלמד כי דעתה של היחידה החקירה הייתה "נעולה" ולא הייתה לה כל כוונה או רצון לבדוק את גרסתו של הנאשם, לאשרה או להפריכה.

56. לא זו בלבד שעדיותיהם של עדי התביעה לא השתלבו זו בזו הסתבר כי אף סתו האחד את דברי חברו. מעדיותיהם, לא ברור כלל ועיקר האם מדובר באירוע בוודד או בשני אירועים סמוכים במהלך בעל חיים פצועים. כך או אחרת, מצאת כי לא ניתן לבסס ממצאים על עדותם של עדי התביעה וגרסתו של הנאשם כמו גם הסבירו, לא נסתרו.

57. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי של הנאשם מהعبירות המייחסות לו וזאת מחמת הספק.

